

சீனப் பண்பாட்டுப் புரட்சி மீள்பார்வை

சே. கோச்சடை

சீனாவில் மாபெரும் பாட்டாளி வர்க்கப் 'பண்பாட்டுப் புரட்சி' மாவோவால் 1966 மே 16இல் தொடங்கி வைக்கப்பட்டது. அது 1966 முதல் 1976 வரை நடந்த சமூக, அரசியல் இயக்கமாகும். அது சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சியிலிருந்து முதலாளிய, திரிபுவாத, பழமைப் பற்றாளரை வெளியேற்றிவிட்டுப் பொதுவுடைமைக் கருத்தியலைத் தூய்மைப் படுத்துவதாகும். 'முன்னோக்கிய மாபெரும் பாய்ச்சல்' இயக்கம் 1958 முதல் 1962 வரையில் நடந்தது. சீனாவில் தனிஉடைமையை ஒழித்து விட்டு அரசின் நேரடிக் கண்காணிப்பில் நிலத்தில் கூட்டுப் பண்ணைகளும், தொழிற் கூட்டுறவுகளும் நிறுவப்பட்டன. ஊழியர்கள் நேரடியாக அரசிடம் இருந்து சம்பளம் பெற்றனர். ஓரளவுக்கு உணவு உத்தரவாதம் கிடைத்தது.

என்றாலும் வேளாண்மையிலும், தொழிற்சாலைகளிலும் வல்லுனர்களின் பங்கு புறக்கணிக்கப் பட்டதால் உற்பத்தி குறைந்ததாகவும், பெரும் பஞ்சம் தலை விரித்தாடியதாகவும், செங்காவலர்களின் பட்டறிவுக் குறைவால் ஏற்பட்ட வன்முறையில் பல லட்சம் பேர் கொல்லப் பட்டதாகவும் தகவல்கள் வருகின்றன. இதனால் மாவோ மீது விமர்சனங்கள் எழுந்தன. கட்சியிலும் ஆட்சியிலும் மாவோவின் செல்வாக்கு சரிந்தது. இழந்த செல்வாக்கை மீட்கவும், திரிபுவாதத்தை முறியடித்துக் கட்சியைத் தூய்மைப் படுத்தவும் கட்சியின் கீழ் மட்டத் தொண்டர்களை வைத்துச் சீனப் பண்பாட்டுப் புரட்சி தொடங்கப் பட்டது. முன்னோக்கிய மாபெரும்பாய்ச்சலுக்குப் பிறகு மாவோ அதிகாரத்துக்குத் திரும்பியதைப் பண்பாட்டுப் புரட்சி குறித்தது.

அது உலகெங்கும் அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தியது. பெருங்குழப்பத்தையும்

வன்முறையையும் கட்டவிழ்த்துவிட்டதாகக் கூறி அந்தப் பண்பாட்டுப் புரட்சியை வல்லரசினர் கடுமையாக எதிர்த்தனர். புரட்சியாளர்கள் குன்றின் மேலிட்ட விளக்காகக் கருதி அதை வரவேற்றனர்.

சமூகம், அடிக்கட்டுமானம், மேற்கட்டுமானம் என்ற இரு பெரும் பிரிவுகளால் அமைந்தது என்பதை நாமறிவோம். ஓர் அரசியல் புரட்சி முதலில் அடிக்கட்டுமானமாகிய பொருளியல் அமைப்பில் மாற்றம் கொண்டுவர முயல்கிறது. அது மிகக் கடுமையான பணியாதலால், புரட்சியாளர்கள் முதலில் பொருளாதாரப் போராட்டங்களை முன்னெடுத்து நடத்து கின்றனர். மெய்யியல், கலை, இலக்கியம், கல்வி போன்ற பண்பாட்டுக் கூறுகளின்மீது அதிக அக்கறை காட்டுவதில்லை. எனவே அடிக்கட்டுமானம் மாற்றப்பட்ட சமூகம் பழைய மெய்யியல், அதற்கேற்ற கலை, இலக்கியம், கல்வி போன்ற பண்பாட்டுக் கூறுகளோடு இயங்கும்போது மீண்டும் தனக்கேற்ற பழைய வகைப்பட்ட அடிக்கட்டுமானத்தைக் கொண்டுவர இடையறாது முயல்கிறது. அடிக்கட்டுமானம்தான் மேற்கட்டுமானத்தைத் தீர்மானிக்கிறது என்றாலும் கூட, மேற்கட்டுமானமும் சில நேர்வுகளில் அடிக்கட்டுமானத்தைத் தீர்மானிக்கிறது என்பார் மாவோ. எனவே, புரட்சிக்கு முன்பும், புரட்சியினூடாகவும், புரட்சிக்குப் பின்பும் மேற்கட்டுமானத்தை மாற்ற இடைவிடாமல் முயல வேண்டும்.

ருஷ்யாவில் ஜோசப் ஸ்டாலின் இறந்த பிறகு முதலாளியப்பாதையாளர்கள் வெளிப்படையாக செயல்பட்டனர். அப்போது ஆட்சிக்கு வந்த குருஷ்சேவ் திரிபுவாதியாகி பொருளியல் சீர்திருத்தம் என்ற பெயரில் 1950களில் மார்க்சிய லெனினியத்திலிருந்து தடம் மாறினார்.

சோவியத் ஒன்றியப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் 20ஆவது பேராயத்திலிருந்து இம்மாற்றம் வெளிப்படையானது. சீனாவிலும் சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சிக் கருத்தியல் தூய்மையைக் காட்டிலும் உற்பத்தி வல்லமைக்கு (expertise) அழுத்தம் கொடுத்தது.

முன்னோக்கிய மாபெரும் பாய்ச்சலுக்குப் பின் லியுஷாவோகியினதும் டெங்சியாவோ பிங்கினதும் கை மேலோங்கியது. அவர்கள் இருவரும் மாவோவுக்கு நெருக்கமாக இருந்தனர். அவர்கள் சீனாவில் குருஷ்சேவின் முகவர்களாக இருந்து, மாவோவுக்கு எதிராக அரசியல் செய்வதாக மாவோ கண்டார். எனவே, உள்நாட்டில் பழமைக்குத் திரும்புவதைத் தடுக்கவும், அரசியல் தலைமையைத் தக்க வைக்கவும் வேண்டியத் தேவை மாவோவுக்கு ஏற்பட்டது. வெளிநாட்டில் திரிபுவாத சோவியத் மேலாதிக்கத்தை எதிர்க்க வேண்டியத் தேவையும் ஏற்பட்டது. அடிமட்ட ஊழியர்களும், மக்களும் இடையறாது திரிபுவாதத்தை எதிர்த்துப் போராடினால்தான் புரட்சி நீடிக்கும் என்று மாவோ கருதினார்.

உடைமை வர்க்கங்கள் சீன அரசை நிலைகுலையச் செய்து உடைமை வர்க்கச் சுரண்டலை மீண்டும் தொடர நகரங்களிலும் சிற்றூர்களிலும் நடக்கும் முயற்சிகளை முறியடிக்க வேண்டியதாயிற்று. உடலுழைப்புக்கும் மூளை உழைப்புக்கும் இடையில் உள்ள வெளியை அகற்ற வேண்டியதாயிற்று.

எனவே, மாவோ இளைஞர்களுக்கு அறைகூவல் விடுத்தார். மாணவர்களையும், இளைஞர்களையும் சிற்றூர்களுக்குப் போய் வேலை செய்யச் சொன்னார்.

நகர்ப்புறங்களிலிருந்த அதிகாரிகள், உடுப்பில் அழுக்குப் படாமல் வாழ்ந்த அலுவலர்கள், பேராசிரியர்கள், செல்வர்கள் எல்லாரும் உடலுழைப்பின் அருமையை அறியும்பொருட்டுச் சிலகாலம் சிற்றூர்களிலும் உழைப்புக்களங்களிலும் வேலை செய்யுமாறு கட்டாயப்படுத்தப் பட்டனர்.

மக்கள் மனதிலுள்ள கருத்தியலை மாற்றும் நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதற்காக மாவோவின் மனைவி ஜியாங் கிங், சென்இ, நைரோங் யென், க்கூக்கியங்யான் ஆகிய நால்வரின் பொறுப்பில் பண்பாட்டுப்

புரட்சி நடத்தப்பட்டது. அவர்கள் 'மாவோவின் பொன்மொழிகள்' என்ற (Redbook)சிவப்புநூலை இலட்சக் கணக்கில் அச்சிட்டு வெளியிட்டனர். தமிழிலும் அது வெளியிடப்பட்டது. அவர்களும், செங்காவலரும் மேற்கொண்ட அதி தீவிர நடவடிக்கையால் நாட்டில் குழப்பம் ஏற்பட்டது என்றும், 15லட்சம் பேர் கொல்லப் பட்டதாகவும் தகவல்கள் கூறுகின்றன.

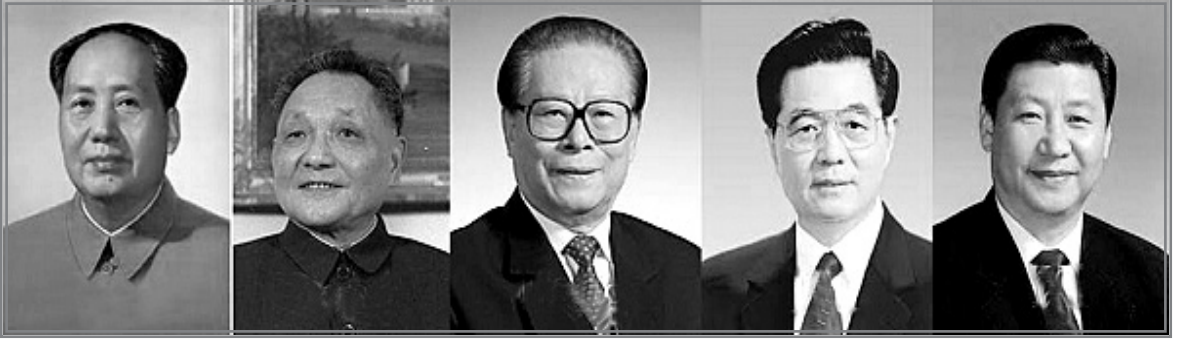
பண்பாட்டுப் புரட்சியின்போது முதலாளிய நாட்டு ஊடகங்களோ, தலைவர்களோ சீனாவுக்குள் விடப்படவில்லை. ஆனாலும் பண்பாட்டுப் புரட்சி நடந்தபோது அதைப்பற்றி நாளொன்றுக்கு 3 நூல்கள் வெளியானதாகக் கூறப்படுகிறது. வன்முறை வர்க்கப் போராட்டம் வாயிலாகத் திரிபுவாதிகளை அகற்ற நாடெங்கும் 'செங்காவலர்' (red guards) குழுக்கள் அமைக்கப் பட்டன. இராணுவம் நகர்ப்புற உழைப்பாளர், பொதுவுடைமைத் தலைமை எங்கணும் இந்த இயக்கம் பரவியது.

எனவே, எல்லாப் பக்கங்களிலும் இராணுவம், நகர்ப்புற உழைப்பாளர், பொதுவுடைமை தலைமை, உழவர்கள் அணி பிரிந்து போராட்டம் நடந்தது.

அரசியல் தலைவர்கள் லியுஷாவோகி, டெங்சியாவோபிங் போன்றவர்களும் மூத்த அதிகாரிகளும் தூக்கி எறியப்பட்டனர். உற்பத்தி 12% குறைந்தது. கோடிக்கணக்கானோர் பாதிக்கப் பட்டனர்.

எனினும் ஏராளமான நகர்ப்புற இளைஞர்களும், அலுவலர்களும் சிற்றூர்களுக்கு அனுப்பப் பட்டனர். 'சிற்றூர்களுக்கு செல்வோம்' இயக்கம் (Down to countryside movement) நடந்தது. வரலாற்று சின்னங்களும் பண்பாட்டு, மத வழிபாட்டிடங்களும் சிதைக்கப்பட்டன என்று மேலைநாட்டு ஊடகங்கள் தெரிவித்தன. ஆனால் வழிபாட்டிடங்களை இடிப்பதற்கு எதிராக, அவை நம் உழைப்பால் உருவானவை ஆதலால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும்; ஆனால் உள்ளே இருப்பது கடவுளா இல்லையா என்பதை மக்களே கண்டறியட்டும் என்றார் மாவோ.

மெய்யியல் என்பது மேல்மட்டத் தலைவர்களால் மட்டுமே புரிந்துகொள்ளக் கூடியது; அவர்கள் மட்டுமே மெய்யியல் விதிகளை, இயற்கை/சமூக நிகழ்வுகளுக்குப்

பயன்படுத்தித் தீர்வுகாண முடியும் என்று இருந்த நிலையை மாற்றும் வகையில், எளிய சிறுசிறு கட்டுரைகளாக, 'முரண்பாடு பற்றி', 'நடைமுறை பற்றி' 'சரியான கருத்து எங்கிருந்து வருகின்றன', 'நமது படிப்பை சீர் செய்வோம்', 'கம்யூனிஸ்டை அறிமுகம் செய்வது, 'பத்துப் பெரும் உறவுகளைப் பற்றி' போன்றவற்றை மாவோ எழுதினார். இந்த மார்க்சிய மெய்யியலை அன்றாட நிகழ்வுகளுக்கு எப்படி பயன்படுத்துவது என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒரு சிறு நூல் வெளியிடப்பட்டது. பல துறைகளைச் சேர்ந்த வல்லுநர்களும் எளிய மக்களும் இயங்கியல் ரீதியாக செயல்பட்டதை அந்நூல் எடுத்துக்காட்டுகளுடன் விளக்கியது. எடுத்துக்காட்டாக, முகவரி சரியாகத் தெரியாத ஓர் அஞ்சலை, மெய்யியலைப் பயன்படுத்தி ஓர் அஞ்சல் ஊழியர் எப்படி உரியவரிடம் சேர்க்கிறார்; ஒரு மருத்துவர் தன் நோயாளிக்கு எப்படி மருத்துவம் பார்க்கிறார்; ஓர் உழவர் எப்படி தன் விளைச்சலைப் பெருக்கினார் என்பதைப் போன்ற அன்றாட முயற்சிகள் அதில் விளக்கப்பட்டிருந்தன. அதைப் படித்துவிட்டு இயக்கத் தோழர்களே நையாண்டி செய்வதும் நடந்தது. ஆனாலும் முதல் முயற்சி என்ற வகையில் அது பாராட்டத் தக்கது. வாழ்க்கையில் எல்லாரும், ஆன்மீகவாதிகள் உட்பட தம்மளவில் பொருள் முதலியராகவே உள்ளனர். ஆனால் அடிப்படை விதிகள் தெரியாது. அதை மேலும் மேலும் வளர்த்து அனைத்துத் துறைகளிலும் பயன்படுத்த வேண்டுமென்று விரும்பிய அந்நூலாசிரியரின் ஆர்வத்தைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. மெய்யியலை அன்றாடப் பொருளியல், அரசியல், வாழ்வியல் நிகழ்ச்சிகளில் பயன்படுத்தாத காரணத்தால், புரட்சி முடிந்தவுடன் எல்லாம் முடிந்துவிட்டது

என நினைத்து மக்களும் ஊழியர்களும் ஓய்வு எடுக்கிற நிலையில்தான் திரிபுவாதம் தலை தூக்கியது. இதை முறியடிக்கவே மூளை உழைப்பாளர்கள் சிற்றூர்களுக்குப் போய் உடலுழைப்பு செய்தால்தான் மனிதரை மனிதர் சமமாக மதித்து நடப்பார்கள் என்பதற்காகவே "சிற்றூர்களுக்குப் போங்கள் இயக்கம்" நடந்தது. கல்வி, பொருளியல் திட்டங்கள், மருத்துவம், கலை போன்றவற்றிலெல்லாம் திட்டமிடுபவர்கள் எளிய மக்களின் துன்ப துயரங்களை அறிந்து உணர்ந்தால்தான் சரியாக திட்டமிட முடியும். நம் தலைவர்கள் எளிய மக்களுக்கானவர்களாக இருந்திருப்பின், நம் அரசியல் தலைவர்கள் மக்களிடம் கலந்து பழகியிருப்பின், செல்வர்களுக்கும், அதிகாரிகளுக்குமுதவிய பணமதிப்பு நீக்கம், சரக்கு மற்றும் சேவை வரி போன்ற மக்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை எடுத்திருக்க மாட்டார்கள் அல்லவா? சீனப் பண்பாட்டு புரட்சியிலிருந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது ஏராளமாக உள்ளது. புரட்சி என்பது பொருளியல் மாற்றம் மட்டுமில்லை, தொழிற்சாலைகளைக் கைப்பற்றி தொழிலாளர் நிர்வாகத்தின்கீழ் உற்பத்தி செய்வது மட்டுமில்லை; உற்பத்திப் பொருட்களைப் பங்கிடுவது முதல் வாழ்வின் அனைத்துத் துறைகளிலும் மக்களிடையே சமத்துவத்தை நிலைநாட்டுவது புரட்சியின் கடமையாகும். இதற்காக அரசியல் அதிகாரத்தை கைப்பற்றுவதாகும்.

புரட்சிக் கால கட்டத்தில் மட்டுமின்றி முன்னும் பின்னும், உழவர், உழைப்பாளர், ஆசிரியர், ஆராய்ச்சியாளர், நடிகர்கள், பாடகர்கள், எழுத்தாளர்கள், ஓவியர், சிற்பிகள் போன்ற கலைஞர்கள் எனப் பல துறைகளை சேர்ந்த எல்லா தரப்பாரும் சேர்ந்ததே சமூகமாகும்.

இவர்கள் எல்லாரும் ஒன்றுபோலச் சிந்திக்க மாட்டார்கள்; இவர்களிடம் காணப்படும் முற்போக்குக் கூறுகளைப் பாராட்டி வளர்த்தெடுக்க வேண்டும்.

பிற்போக்குக் கூறுகளைக் களைய முயற்சி எடுக்க வேண்டும். இதனால்தான் மாவோ 'நூறு பூக்கள் மலரட்டும்' என்றார். மாவோவை சீனாவின் ஸ்டாலின் என்று சீன மேல்மட்ட அரசியலைப் பற்றிய வல்லுநரான விஸ்கான்சின் மாடிசன் பல்கலைக்கழகத்தின் எட்வர்டு ஃபிரீட்மேன் வர்ணிக்கிறார். மாவோ உலக வல்லரசு எதிர்ப்பு இயக்கத்தை வழிநடத்த விரும்பியதால், குருஷ்சேவை மதிப்பிழக்க வைக்க வேண்டியிருந்ததென்கிறார். மாவோவின் அயல்நாட்டுக் கொள்கைகள் சோவியத், வட அமெரிக்க வல்லரசிய எதிர்ப்பாக இருந்தது. எனவே சோவியத் ஒன்றிய எதிர்ப்பாளர்களான ஈரானின் ஷா, சிலியின் அகஸ்டோ பினோசெட், அங்கோலாவின் ஹோல்டன் ராபர்ட்டோ, கம்போடியாவின் போல்பாட் ஆகியோர் சீனாவின் நண்பர்களாகப் பார்க்கப்பட்டனர்.

1968இல் சோவியத் ஒன்றியம் செக்கோஸ்லாவியா மீது படையெடுத்தபோது சீனாவுக்கும் சோவியத் ஒன்றியத்துக்குமான பிளவு முடிவுக்கு வந்தது. பிரம்ஸ்டீன் ஆட்சிக்கு வந்தபிறகு அவர் எல்லா சோசலிச நாடுகளையும் வட அமெரிக்காவை எதிர்க்க அணி திரட்டும் கொள்கையைக் கடைபிடித்தார். பின்னர் சீனா படிப்படியாக, வட அமெரிக்காவைவிட சோவியத் ஒன்றியமே பெரிய அச்சுறுத்தலாக உள்ளது என்று கருதியது. சோவியத்தை சமூக வல்லரசு என்று வரையறுத்து, வடஅமெரிக்கா அடுத்தநிலை வல்லரசியம், வளரும்/ஏழை நாடுகள் மூன்றாவது உலகம் என்றனர். இது மூன்றுலகக் கோட்பாடு எனப்பட்டது. வடஅமெரிக்காவிடமிருந்தும், சோவியத் ஒன்றியத்திடமிருந்தும் விலகி இருந்த சீனாவுக்கு அல்பேனியா, ரோமானியா போன்ற ஒரு சில சோசலிசக் கூட்டாளிகளே இருந்தனர்.

உலகில் பொதுவுடைமை வீழ்த்தப்படலாம் என்று மாவோ கருதினார்.

எனவே திரிபுவாத எதிர்ப்பைப் பலமாகக் கட்டினார். இது உலகெங்கும் உள்ள இடதுசாரிகளிடையே பண்பாட்டுப் புரட்சி அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தியது. மாவோ சோவியத் ஒன்றியம் உலகெங்கும் நடந்த

புரட்சிப் போராட்டங்களைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டதாகக் கூறினார். சீனா, வியத்னாம், ஆப்பிரிக்கா, பாலஸ்தீன விடுதலைப் போராட்டங்களுக்கு ஆதரவாக இருந்தது. உலகளாவிய புரட்சி என்ற கருத்தை மாவோ முன் வைத்தார். நாட்டுப்புறங்களில் முதலில் புரட்சி நடந்து, பிறகு நகர்ப் புறங்களில் முடிவுறும் என்றார்.

பண்பாட்டுப் புரட்சி நடந்தபோது ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா, இலத்தீன், அமெரிக்கா போன்ற நட்பு நாடுகளின் சார்பாளர்கள் மட்டுமே பீகிங்கிற்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டனர். பண்பாட்டுப் புரட்சி புரட்சிகர பன்னாட்டுத் திசை வழியை வலுப்படுத்தியது. அந்த நேரத்தில் சீனா அயலுறவுக் கொள்கையை வரையறுத்தது.

இக்கருத்தியல் தூய்மைக் கொள்கையால் சீனாவின் வெளியுறவுக் கொள்கையில் மாற்றம் ஏற்பட்டு, நலன்கள் பாதிக்கப்பட்டன. இதனால் சீனா மற்ற நாடுகளிலிருந்து தனிமைப்பட்டது.

நால்வர்குழு சோவியத் ஒன்றியத்தையும் வட அமெரிக்காவையும் ஆராய்ந்து ஓர் அறிக்கையைத் தந்தது. அதில் சோவியத் ஒன்றியமே மிகப் பெரிய எதிரி என்று குறிப்பிட்டிருந்தது. எனவே சோவியத்தை எதிர்க்க சீன - வட அமெரிக்கக் கூட்டணி உருவாகும் நிலை வந்தது. 1970களின் தொடக்கத்தில் பின்பாங் விளையாட்டைத் தொடர்ந்து வட அமெரிக்க வெளியுறவுச் செயலர் ஹென்றி கீசிஞ்சரும், பிறகு ரிச்சர்ட் நிக்சனும் சீனாவுக்குச் சென்றனர். இது சீனாவின் பன்னாட்டுக் கொள்கையில் ஏற்பட்ட தலைகீழ் மாற்றத்தைக் காட்டுகிறது.

சீன பண்பாட்டுப் புரட்சி நடந்த காலத்தில் மாவோவின் மேற்கோள்கள் அடங்கிய கையடக்கப் பதிப்பு ஏராளமாக வெளியிடப்பட்டது.

அது செந்நூல் (The Red Book) என்றழைக்கப் பட்டது. கீழ்மட்ட ஊழியர்களுக்கு அது வழிகாட்டியாக இருந்தாலும்கூட, அதுமட்டுமே போதும் என்று மாவோ சொல்லவில்லை. 'நமது படிப்பைச் சீர் செய்வோம்', 'கம்யூனிஸ்டை அறிமுகம் செய்வது போன்ற கட்டுரைகள் மேலும் பல நூல்களைத் தொடர்ந்து படிக்க வேண்டியதின் இன்றியமையாமையை விளக்கு கின்றன. ஆனால் மாவோவுக்குக் கீழிருந்த

தலைவர்கள், குறிப்பாகப் பண்பாட்டுப் புரட்சிக்குப் பொறுப்பேற்ற நால்வர் மெய்யியல் அறிவை வளர்ப்பதற்கு மாறாக அதிதீவிர நடைமுறையை மேற்கொண்டதால், பேரிழப்பு நேர்ந்துவிட்டது. இருப்பினும், முதலாளிய அறிஞர்களின் கணிப்பை மீறி சீனா இன்றைக்குப் பல துறைகளிலும் சிறந்து விளங்குகிறது. ஆனால் டெங்சியாவோபிங், மாவோ மறைவுக்குப் பிறகு முதலாளிய சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டபோது, 'பூனை கருப்பாயிருந்தால் என்ன, வெள்ளையாக இருந்தால் என்ன? எலியைப் பிடித்தால் சரிதான்.' என்றார்.

அன்று தொடங்கிய திசைவிலகல் இன்றைக்கு அதை ஒரு முதலாளிய நாடாக, தன் பொருளியல் நலன்களுக்காகத் தேசிய இன உரிமைப் போராட்டங்களைக் கடுமையாக ஒடுக்கும் இலங்கை போன்ற நாடுகளுக்கு ஆதரவாகப் போகும் நாடாக மாற்றிவிட்டது..

மாவோ சீனப் புரட்சியை அந்நாட்டு வரலாறோடு தொடர்புபடுத்தி அதன் நீட்சியாகவே கண்டார். அந்த நாட்டில் அவருக்கு முன்பு இருந்த மெய்யியல்களைக் கற்று அவற்றில் எடுக்க வேண்டியதை எடுக்கவும், தள்ள வேண்டியதைத் தள்ளவும் செய்தார். தன் கட்டுரைகளில் மேற்கோள்களாகச் சீன மெய்யியலார் கன்பூசியஸ் போன்றவர்களின் கருத்துகளை எடுத்தாண்டார். அந்நாட்டு இலக்கியங்களையும் தொன்மங்களையும் பொருத்தமாகக் கையாண்டார்.

ஆனால் நம் நாட்டுப் பொதுவுடைமையாளர்கள் ரஷ்ய, சீன இலக்கியங்களை அப்படியே எடுத்தாண்டனர். அவற்றைக் கற்று, அதன் நீட்சியாக அவற்றை எப்படி செயலாக்கமுடன் பொருத்துவது என்று சிந்திக்கவில்லை. நம் தமிழ் மரபிலும், சமஸ்கிருத மரபிலும் ஆழ்ந்து அகன்ற ஏரண(தர்க்க) நூல்கள் ஏராளமாக இருந்தும் அவற்றை ஆழ்ந்து கற்று வளர்க்கவில்லை.

ஒரு சிறு எடுத்துக்காட்டைக் காண்போம். 'நில்லா உலகத்தை நிலையினை என்றுணரும் புல்லறிவாண்மை கடை' என்ற திருக்குறளில் நில்லா உலகம் என்பது உலகம் இயங்கிக்கொண்டிருப்பது, மாறிக் கொண்டிருப்பது என்பதைக் குறிக்கிறது. இதைப் போல, 'உத்தாலகர் கதை' பொருளே அடிப்படை என்று காட்டுகிறது. ஆக இயங்கியலும் பொருள் முதலியலும் நமக்கு

அயலானவையோ, அறியாதவையோ அல்ல. அதைச் சரியாகப் பொருத்திச் சமூகத்துக்குப் பயன்படுத்த இங்கொரு காரல் மார்க்ஸ் தோன்றவில்லை.

'வரலாற்றில் அறிவியல்' என்ற நூலை அறிஞர் ஜே. டி. பர்னால் எழுதினார்.

இதைப் போன்று 'தமிழ் வரலாற்றில் அறிவியல்' என்ற ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டு நூலாக வெளிவந்தால், தமிழரிடையே இயங்கியற் பொருள் முதலியலைக் கொண்டு செல்வது எளிதாக இருக்கும். 'தமிழில் இயங்கியல்' என்றொரு சிறு நூலை புலவர் ஆதி எழுதித் தொடங்கி வைத்தார். அதை விரித்து எழுதி நூலாக்கும் முன்பே அவர் இறந்தது பேரிழப்பாகும்.

நக்சல்பாரி எழுச்சி நாட்களில், கனுசன்யால், தீபக் பிஸ்வாஸ், காடம் மாலிக், கோகென் மசூம்தார் ஆகிய நால்வரும் இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சி சார்பில் மாவோவை சந்திக்க சீனாவுக்கு நடந்தே சென்றனர். அங்கே 3 மாதம் புரட்சியைப் படித்தபிறகு 1967 திசம்பரில் மாவோவைச் சந்தித்தனர்.

அவர் அப்போது "சீனப் பண்பாட்டுப் புரட்சி சீனாவுக்கு மட்டுமே உரித்தானது. பிற நாடுகளுக்கு அல்ல." என்று கூறினாராம். சிறிது நேர அமைதிக்குப் பின்னர் "உங்கள் படிப்பு எந்த அளவில் உள்ளது?" என்று வினவினார். மேலும் அவர் உடனடியாக," நீங்கள் சீனாவில் கற்றது எதுவாயினும் அதை மறந்துவிட்டு உங்கள் நாட்டின் நிலைமைக்கு ஏற்பச் செயல்படுங்கள்." எனக் கூறினார்" என்று பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. மாவோ பண்பாட்டு புரட்சி முடிவுக்கு வந்ததாக 1969இல் அறிவித்தார். எனினும் ராணுவத்தலைவர் லின்பியாவோ 1971இல் இறக்கும்வரை அது நீடித்தது. மாவோ இறந்தபிறகு நால்வர்க் குழு 1976இல் ஒடுக்கப்பட்ட பிறகே, முடிவுக்கு வந்தது. டெங்சியாவோபிங் தொடங்கிய 'பொருளியல் சீர்திருத்தங்கள்' படிப்படியாகப் பண்பாட்டுப் புரட்சியுடன் சேர்த்து மாவோ கொள்கைகளையும் புறக்கணித்தன. 1981இல் "பண்பாட்டுப் புரட்சி" மக்களுக்கும் கட்சிக்கும் மிகமிக மோசமான பின்னடைவையும், மிக மிக பெரிய இழப்புகளையும் சந்திக்கக் காரணமாக இருந்ததென்று சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சி அறிவித்தது.

நக்சல்பாரிப் போராட்டத்தை 'வசந்தத்தின் இடிமுழக்கம்' என்று சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சி கூறியது. 'சீனாவின் போராட்ட அனுபவத்தை ஒத்ததாக நக்சல்பாரிப் போராட்டம் இருப்பதால் சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சி நக்சல்பாரிப் போராட்டத்தை ஆதரிப்பதாக' மாசேதுங் கூறினார். ஆனால் சாருமஜூம்தார் உட்பட தலைவர்கள் "சீனாவின் தலைவர் எம் தலைவர்", "சீனாவின் பாதை எம் பாதை" என எந்திரகதியில் முழங்கினார். இதை ஒரு பிரிவினர் அப்போதே எதிர்த்தனர். நம் வரலாற்றை அறிந்து, அதன் தொடர்ச்சியாக, மண்வாசனையோடு சொல்லும்போது அது அடித்தட்டு மக்களிடம் எளிதில் போய் சேரும். இதையே சிலர் 'மண்ணுக்கேற்ற மார்க்சியம்' என்பர். ஒவ்வொரு நாட்டின் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப மார்க்சிய வழியில் மண்ணையும் மக்களையும் ஆய்வு செய்து முடிவு காண்பது என்பதே அதன் பொருள். இதைத்தான் மாவோவும் வலியுறுத்தினார்.

ஆனால் நம் நாட்டிலுள்ள அரசியல், சமூக, பொருளியல் நிலைமைகளை ஆராயாமல், மாவோ வகுத்த 'வர்க்கங்களைப் பற்றி ஆராய்வை' அப்படியே நம் நாட்டுக்குரியதாகக் கொண்டு, நிலப்பிரபு, பணக்கார உழவர், ஏழை உழவர், கூலி உழவர் என்று வகைப்படுத்தியது தவறு, நம் நாட்டிலும் சரி. தமிழகத்திலும் சரி. எல்லாப் பகுதியிலும் ஒரே மாதிரி வர்க்கப் பிரிவைப் பார்க்க முடியாது. அப்படிப் பார்த்தது தவறாகும்.

இதைப்போலத் துறைதோறும் நம் வாழ்விலும், வரலாற்றிலும் உள்ள முற்போக்குக் கூறுகளைக் கண்டறிவதும், அதைப் பிற்கால இயற்கை/சமூக அறிவியலோடு பொருத்துவதும் இக்காலக் கடமையாகிறது. இதையும் தமிழர் மெய்யியல், ஏரணவியல் (தர்க்கவியல்) போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பொதுமக்கள் வரையிலும் கொண்டு சேர்ப்பதும் கடமையாகும். இதுவே சீனப் பண்பாட்டுப் புரட்சியிலிருந்து கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாடம்.

இப்போதுள்ளவற்றில் மற்ற எந்தக் கட்சியைக் காட்டிலும் பாரதிய சனநாயகக் கட்சி பண்பாட்டுப் புரட்சியின் இன்றியமையாமையை நன்றாகப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறது. நெடுங்காலத்துக்கு

முன்பே இந்துமகாசன சபை, ஆர். எஸ். எஸ். போன்ற அமைப்புகள் இந்துக்களிடையே பண்பாட்டுத் தளத்தில் வேலை செய்தன; இப்போதும் கூட வார வழிபாட்டு மன்றம், கோவில் பராமரிப்புக் குழுக்கள் போன்ற ஏராளமான அமைப்புகளின் வாயிலாகச் சமூகத்தின் பல்வேறு தளங்களிலுள்ள இந்து மக்களிடையே வேலை செய்து மதவெறியைப் பரப்பி வருகின்றன. இதனால் எளிதாக ஆட்சியைப் பிடித்துவிட்டதை அறியலாம். ஆனால், திராவிடர்க்கும், மார்க்சிய அமைப்புகள் போன்றவை மதவெறிக்கு எதிராகப் பரப்புரை மேற்கொண்டாலும்கூட, அக்கட்சிகளிலுள்ள பலர் மதச் சடங்குகளைக் கடைபிடிப்பதையும், மதக் குறியீடுகளை அணிந்துகொள்ளுவதையும், சிறுபான்மை மதங்களுக்கும் தலித்துகளுக்கும் எதிராகக் கருத்து கொண்டிருப்பதையும் காண முடிகிறது.